

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Cinquè període

Sèrie P - Número 74
15 de setembre de 2014

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 39, primera reunió

SUMARI

[Dossier](#)

Debat
sobre l'orientació política general del Govern (tram. 255-
00007/10) p. 3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès al Parlament · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 39.1

La sessió s'obre a dos quarts de cinc de la tarda i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Francesc Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Debat sobre l'orientació política general del Govern (tram. 255-00007/10). Junta de Portaveus. Substanciació.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, comença la sessió.

Debat

sobre l'orientació política general
del Govern (tram. 255-00007/10)

Iniciem el cinquè període de sessions d'aquesta legislatura amb el debat sobre l'orientació política general del Govern. Aquest debat es regirà pels articles 132 i 133 del Reglament i segons la seqüència acordada per la Mesa i la Junta de Portaveus del passat 9 de setembre.

Té la paraula, en primer lloc, el molt honorable senyor Artur Mas, president de la Generalitat de Catalunya.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Moltes gràcies, molt honorable senyora presidenta del Parlament de Catalunya. Honorable senyora vicepresidenta, honorables conselleres i consellers, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, president Rigol, senyores i senyors, el debat de política general d'enguany es celebra en un moment especialment transcendent i decisiu per al nostre país, per al seu present i sobretot per al seu futur.

Crec que a ningú se li escapa que el tram final d'aquest any 2014 marcarà un abans i un després en la història de Catalunya. Espero i confio plenament que sigui a fi de bé.

Sóc conscient que el dret a decidir, la transició nacional i la consulta del 9 de novembre atrauen de forma gairebé exclusiva l'atenció mediàtica i bona part de l'opinió pública. Tot hi ajuda: el simbolisme d'aquest any 2014, amb la commemoració central dels fets de 1714, però també la del centenari de la Mancomunitat de Catalunya, primer intent seriós, ho recordo, de dotar-nos d'un govern propi en l'època moderna. Hi ajuda la celebració aquesta mateixa setmana del referèndum a Escòcia, amb plena normalitat democràtica, com correspon a un estat madur i tolerant; la potentíssima mobilització d'una part molt significativa de la societat catalana el passat 11 de setembre per tercera vegada consecutiva en tres anys, i la voluntat i deter-

minació de la Generalitat, del seu Govern i de la majoria d'aquest Parlament de convocar la consulta popular sobre el futur polític de Catalunya. Tot això hi ajuda.

Tanmateix, sense renunciar, per raons òbvies, a abordar aquest gran tema –ho faré a la part final de la meua intervenció–, procuraré donar una visió més àmplia de la situació del nostre país, de les seves perspectives i de l'acció del Govern, com correspon a un debat de política general, que, com el seu nom indica, requereix oferir una visió també d'ordre general.

Si hagués de resumir en uns quants conceptes i misatges l'estat de situació del nostre país, destacaria el següent:

Catalunya ha passat de la recessió econòmica a la recuperació i al creixement, i de la destrucció d'ocupació a la creació de llocs de treball, per primer cop des de l'inici de la crisi, ara fa set anys.

Dos. La internacionalització de l'economia catalana continua avançant: exportem més que mai, concentrem el 35 per cent de les empreses de l'Estat que exporten regularment, i també pugen les importacions com a conseqüència d'una certa recuperació, encara tímida, del consum i de la inversió; rebem més turistes estrangers que mai, i gasten més que mai, perquè estem fent una aposta seriosa de qualitat turística; torna a animar-se, finalment, el turisme català i espanyol; les inversions estrangeres segueixen venint i veient Catalunya com un lloc atractiu, com un bon destí i una bona plataforma; a l'Europa continental, Catalunya segueix ocupant posicions de primera línia en captació de projectes singulars d'inversió estrangera.

Tres. L'ofensiva a favor de millorar l'èxit escolar segueix oferint resultats positius: la taxa de graduats en ESO i batxillerat segueix augmentant; l'abandonament escolar prematur segueix baixant; a sisè de primària tenim més alumnes amb millors competències bàsiques en català, castellà, matemàtiques i anglès; a la meitat de les nostres escoles s'ensenyen matèries en anglès, no només la llengua anglesa, i l'atractiu de la formació professional va clarament a l'alça. En tots aquests sentits, avui comença, ho espero, un curs escolar esperançador.

Quatre. La satisfacció de la població catalana amb els serveis sanitaris segueix essent molt elevada, un 9 sobre 10 d'acord amb l'Enquesta de salut del 2013, i Catalunya, junt amb Irlanda, encapçala el rànquing de la Unió Europea en percepció del bon estat de salut de la seva població. Aquest any, la Generalitat destinarà a salut quatre de cada deu euros del seu pressupost, la proporció més elevada dels darrers anys.

Cinquè. Les universitats i la recerca catalanes continuen millorant posicions a nivell internacional: el rendiment acadèmic dels estudiants universitaris augmenta; hem situat quatre universitats catalanes entre les cent primeres del món de menys de cinquanta anys –sobre set, per cert, del conjunt de l'Estat–, i hem superat per primera vegada la xifra de catorze mil estudiants de doctorat; seguim captant la meitat dels recursos que arriben a Espanya procedents de la Unió

Europea per a projectes d'excel·lència en l'àmbit de la recerca i gairebé un terç dels recursos del Programa marc europeu de recerca, xifres que confirmen la bondat i l'encert del nostre model.

Sisena. La percepció de seguretat es troba en el moment més alt des de l'any 2003, amb una puntuació per part de la població de 6,6 sobre deu l'any passat. S'intensifica la reducció dels delictes i de les faltes, consolidant la tendència a la baixa dels darrers quatre anys; aquest fet, a més, permet una reducció progressiva del nombre de reclusos als nostres centres penitenciaris. En un tema tan sensible com els accidents de trànsit, entre 2010 i 2013 s'ha produït una reducció del 31 per cent en víctimes mortals, havent-se situat Catalunya com el cinquè millor país de la Unió Europea amb menys nombre de persones mortes per milió d'habitants en accidents de trànsit. Dintre de l'Estat espanyol, Catalunya va liderar l'any 2013 la reducció de víctimes mortals. Per cert, som els únics, a banda de l'Estat, amb competències sobre trànsit.

Setè. S'ha intensificat la lluita contra la pobresa i l'atenció a col·lectius especialment vulnerables, amb gairebé 100 milions d'euros més. L'èmfasi es posa en la renda mínima d'inserció, amb més pressupost que mai; en les beques menjador, on per primer cop es donen ajuts que cobreixen el 100 per cent del cost per a aquelles famílies més necessitades; en la lluita contra la pobresa infantil, desenvolupant en aquest sentit el Pacte per la infància signat el juliol del 2013, i a ajudar a mantenir l'habitatge a costos assequibles, amb l'objectiu, enguany, de beneficiar unes trenta mil famílies directament, clarament per sobre de les 24.000, aproximadament, de l'any passat.

Vuitè. El coneixement i l'ús del català mantenen la seva trajectòria ascendent en la societat catalana. Després del retrocés que es va produir entre 2003 i 2008 com a conseqüència del massiu fenomen migratori, la situació d'ús del català com a llengua habitual tendeix a recuperar-se encara que lentament: 3 milions de persones que no tenien el català com a llengua inicial el saben parlar actualment; més de 600.000 persones –i aquesta és una dada important– tenen el català com a llengua habitual tot i no ser la seva llengua inicial o primera llengua apresada.

Novè. Catalunya accentua la millora de les seves condicions mediambientals i de la seva sostenibilitat: reduïm més que Espanya i que Europa l'emissió de gasos amb efecte d'hivernacle; la qualitat de l'aire millora als quaranta municipis afectats pel pla especial de seguiment; ens situem entre els tres primers països europeus en reciclatge d'envasos domèstics; dintre de l'Estat espanyol, Catalunya recicla un 33 per cent, i la resta de l'Estat, un 20 per cent; en el consum d'aigua, passa el mateix: l'any passat Catalunya va consumir cent catorze litres per habitant i dia, i la resta de l'Estat, cent quaranta; gaudim d'una excel·lent qualitat de bany al 99 per cent d'aigua del litoral, i disposem d'un 20 per cent més d'unitats de sanejament d'aigües residuals que no pas fa quatre anys.

I desè. En un any, en un sol any, la Generalitat s'ha convertit en l'Administració més transparent de tot

l'Estat espanyol, segons l'anàlisi de Transparència Internacional. És una prova inequívoca del compromís de l'actual Govern amb la transparència i la regeneració i qualitat democràtiques de Catalunya.

He triat aquests deu punts perquè equivalen a temes molt sensibles, centrals i decisius, i perquè palesen que Catalunya comença a millorar en àmbits essencials. Ara bé, començar a millorar, o continuar millorant, no vol dir necessàriament estar bé. De fet, des del punt de vista de la situació econòmica, de l'atur, de la pobresa, de les necessitats de les persones més febles o vulnerables, no podem dir que estem bé, però sí que podem dir que en aspectes clau anem a millor. I, per tant, podem afirmar que Catalunya se'n comença a sortir –ho repeteixo: no se n'ha sortit, però se'n comença a sortir–, que estem fent el tomb, que estem donant la volta a una situació tremendament delicada i fins i tot enverinada.

M'agradaria enfocar la segona part de la meua intervenció a respondre la pregunta següent: en quines condicions ens n'estem començant a sortir, quins són els elements que ens envolten i ens condicionen. En citaré tres de principals.

El primer és l'evolució del projecte europeu; al meu criteri, una evolució massa lenta i massa feble: l'economia europea no acaba d'arrencar, i Catalunya en depèn molt; la crisi d'Ucraïna i les conseqüències amb relació a Rússia compliquen l'escenari econòmic i polític; també per a nosaltres: aquests darrers dies i setmanes s'ha vist clarament amb els efectes sobre la fruita, que a banda de les moltes pedregades meteorològiques o climatològiques ha rebut també pedregades geopolítiques.

El comportament europeu és una variable que no controlem però que ens influeix, i molt. Les estratègies de creixement econòmic no semblen donar el resultat desitjat a nivell europeu. Molt recentment hi ha hagut advertiments en aquest mateix sentit del president del Banc Central Europeu, el senyor Draghi, recomanant projectes d'inversió pública per estimular la recuperació econòmica.

Per altra banda, les polítiques d'austeritat, control dels dèficits públics i de l'endeutament no només no es relaxen sinó que s'intensifiquen. Aquesta és la realitat. El cas d'Alemanya és evident: amb una coalició de govern entre democratacristians i socialdemòcrates, acaben d'anunciar que l'any que ve no els caldrà emetre ni un sol euro de deute públic. És a dir, l'objectiu compartit, allà, entre formacions polítiques diferents, de signe diferent, d'ideologia diferent, és: dèficit públic totalment controlat.

El cas de França no és evident, és estrident: el principal país europeu governat per l'esquerra ha passat d'enarborar la bandera contra l'austeritat a encapçalar la política de les retallades; és a dir, un bany de pragmatisme i d'ortodòxia de l'austeritat.

El segon gran element que ens condiciona és –ho dic amb totes les paraules– l'operació sistemàtica i continuada de desmuntatge i destrucció de l'autogovern per part del Govern central: des de la Llei d'educació, im-

pulsada pel ministre Wert, fins a la Llei d'unitat de mercat, passant per la llei que limita greument l'autonomia dels ajuntaments o el control cada vegada més detallat i exhaustiu de les finances de la Generalitat, tot apunta cap a convertir les autonomies, també la catalana, en pures unitats administratives prestadores de serveis, sense perfil polític i cada vegada amb menys capacitat de decisió. I sense capacitat de decisió no hi ha possibilitat de construir un projecte propi de país. L'esperit de la transició i el pacte constitucional, en aquest punt, s'han evaporat. L'Estat està executant una operació de recentralització a gran escala, aquest cop sense dissimular: *que se consiga el efecto y que se note el cuidado*.

El tercer element que ens envolta i que ens perjudica enormement és la precarietat de les finances de la Generalitat. En els darrers quatre anys, i en funció de la molt greu situació heretada a finals del 2010, l'actual Govern ha fet tot i més per fer sostenibles les finances públiques catalanes. Hem arribat, però, al final del camí. No hi ha més marge per seguir reduint la despesa, si no es vol posar en risc la qualitat dels serveis públics i el nostre estat del benestar. I nosaltres, aquest Govern, no els volem posar en risc.

Una breu descripció els donarà idea de la magnitud i sovint de la dificultat de les decisions que hem hagut de prendre: hem aprimat l'estructura política de la Generalitat, reduint un 17 per cent els alts càrrecs, un 35 per cent el personal de confiança i eventual i un 29 per cent, gairebé un terç, el nombre d'organismes i entitats amb majoria de la Generalitat; d'aquests, en tenim ara setanta-nou menys que fa quatre anys.

Hem mantingut els tipus alts d'impostos que ens vàrem trobar i n'hem introduït de nous. Catalunya està a la banda alta de territoris de l'Estat i d'Europa en pressió fiscal, un element que no ajuda a la recuperació, però que permet una major equitat en el repartiment dels sacrificis per aguantar els efectes de la crisi.

Hem paralitzat projectes d'inversió d'equipaments i d'infraestructures que estaven en marxa però que no es podien pagar, i n'hem deixat d'executar de nous per la mateixa raó de manca de diners, prioritzant, això sí, aquells que són més necessaris, urgents o imprescindibles.

Hem rendibilitzat patrimoni de la Generalitat a fi d'obtenir ingressos que evitessin noves retallades de despesa.

Hem hagut de reduir les retribucions dels empleats públics de la Generalitat, més de 200.000 persones, per no deteriorar els serveis públics essencials de cara a la ciutadania. De totes és la decisió més dolorosa que hem hagut d'adoptar, i, com després comentaré, és una decisió que volem revertir de cara a l'any que ve.

Hem disminuït en quatre anys un 20 per cent la despesa general de la Generalitat, equivalent a més de 4.000 milions d'euros –en quatre anys. Un esforç titànic i políticament molt dur, i molt desagraït.

Amb totes aquestes mesures juntes, totes, sumades, acompanyades d'un funcionament més auster i més eficient de la Generalitat, hem aconseguit en tres anys

reduir a menys de la meitat el dèficit que vàrem trobar: del 4,6 per cent del PIB a menys del 2 per cent el darrer any. És a dir, dit d'una altra manera: actualment, el sistema públic català –és a dir, els serveis públics de Catalunya, és a dir, l'estat del benestar a Catalunya– és molt més sostenible que no pas fa tres anys enrere.

Tot i així, no podem –i també ho dic amb totes les paraules– complir els dèficits que se'ns imposen des de Madrid. I em pregunto: què més podem fer? Havent explicat tot el que ja hem fet, què més podem fer? Hi insisteixo: ho hem fet tot i més. Per tant, ara ens queda explicar la situació i denunciar-la. I fer-ho amb transparència, amb energia i amb convicció.

Perquè se m'entengui millor: hem de denunciar que els dèficits que s'imposen a les autonomies en general i a Catalunya en particular són arbitraris i injustos i no es corresponen en absolut amb el pes de la nostra despesa pública ni amb la importància de les nostres responsabilitats. Aquesta denúncia l'hem hagut de portar als tribunals i demandar el Govern central per incompliment de la Llei d'estabilitat.

Hem de denunciar que el Govern central segueix sense pagar els deutes contrets amb la Generalitat. Només per l'apartat de les infraestructures contemplat a l'Estatut se'ns deuen més de 2.400 milions d'euros; només per aquest apartat, n'hi ha d'altres. Aquesta denúncia també es tramita als tribunals, ja que no s'han atès les reiterades reclamacions polítiques formulades a Madrid, tant davant del president Zapatero com el president Rajoy. De paraula i per escrit.

Hem de denunciar que, incomplint –i subratllo l'expressió, incomplint– el que marca la llei espanyola de finançament de les autonomies el Govern central no ha revisat el model que havia d'entrar en vigor aquest any 2014. Ni tan sols ha obert negociacions per revisar-lo. El més calent, a l'aigüera, i la llei, passada pel clatell. L'argument que donen, fins i tot públicament: «Esto es un lío.» S'imaginem que una cosa que és un lío, el compliment de la llei, passi a ser secundari o marginal? Doncs això és el que diu públicament el Govern central, el mateix que presumeix del compliment de les lleis. També aquesta denúncia l'acabarem canalitzant a través dels tribunals.

Finalment, hem de recordar que el model de finançament signat pel Govern de Catalunya l'any 2009 i avui encara vigent no va aconseguir els seus objectius principals. Segons les darreres dades disponibles, i em limito simplement a descriure la situació, no a valorar-la, Catalunya és la tercera a aportar recursos al sistema general i la desena a rebre'n. Seguim estant per sota de la mitjana en recepció de recursos, i molt per sota si es té en compte el diferencial del cost de la vida. La lleialtat institucional que proclama l'acord de finançament brilla per la seva absència. I quan s'apugen els tipus impositius de determinats tributs –per exemple, l'IVA– per part del Govern central, l'augment de recaptació no beneficia les autonomies, malgrat que participin del rendiment d'aquell impost –en el cas de l'IVA, el 50 per cent de participació per part de les autonomies. La paradoxa i el contrasentit és que, en aquests casos, en lloc de millorar els nos-

tres ingressos, ens costa diners, perquè hem de pagar el major tipus de l'IVA. Increïble, però cert.

En aquestes condicions duríssimes, fins i tot podria dir que inhòspites, el nostre país, Catalunya, se'n comença a sortir. Si això és així en aquestes condicions, imagineu quin país podríem arribar a fer si no estiguéssim constantment condicionats i frenats per tots aquests elements que ens envolten.

Afegeixo ara alguns fets i algunes dades que amplien els deu punts de canvi de tendència i de millora que comentava al principi de la meua exposició, dades i fets que em semblen rellevants de cara a fer entendre millor que tenim, en general, com a país i com a societat, perspectives més positives.

Catalunya fa catorze mesos consecutius que redueix l'atur registrat en termes interanuals. Segons l'Enquesta de població activa més recent, l'anomenada «EPA», la del segon trimestre d'enguany, més de la meitat de tots els nous llocs de treball creats a Espanya l'últim any els va generar Catalunya –més de la meitat. Per tant, una aportació que supera en molt el pes de la nostra població, 16 per cent, i el de la nostra economia, aproximadament un 19 per cent.

Tant en exportació com en turisme, el pes de Catalunya a l'Estat supera el 25 per cent –més d'una quarta part.

La indústria catalana guanya volum en el conjunt de l'economia, fet molt important. Segons l'Enquesta de població activa, abans esmentada, quaranta-sis de cada cent nous llocs de treball creats a Catalunya en el segon trimestre d'enguany ho han estat a la indústria.

Les vendes del comerç al detall creixen per sobre de la mitjana estatal. Per cert, amb el nostre model de comerç, sovint atacat per part d'aquells que acaben traient pitjors resultats.

Segons l'Observatori de Clústers de la Comissió Europea, Catalunya ocupa posicions destacadíssimes en les indústries culturals i creatives, un sector clau de cara al futur.

El Mobile World Capital a Barcelona dona força per a l'objectiu de convertir Catalunya en el primer clúster TIC del sud d'Europa, com ja ho som en l'àmbit logístic, en el químic, en l'agroalimentari i en el de la salut, sectors, tots, estratègics per al futur del nostre país.

El nombre d'alumnes de la formació professional –dada molt important, també– ha augmentat més d'un 30 per cent en els darrers quatre anys, i ha assolit ja en aquest moment la proporció habitual, la normal, als països de la Unió Europea, que és un 40 per cent aproximadament. Els de la formació dual es multipliquen de manera exponencial. Vint-i-tres mil alumnes de tercer d'ESO han cursat la nova assignatura d'emprenedoria, sis mil dels quals directament en anglès.

El Pla interdepartamental de salut pública de Catalunya, que focalitza el concepte «salut a totes les polítiques», ha rebut el reconeixement públic per part de l'OMS, de l'Organització Mundial de la Salut.

Catalunya lidera a molta distància la implantació de l'expedient electrònic en l'àmbit de la justícia.

La Comissió Europea, en el seu primer informe sobre la lluita contra la corrupció a la Unió Europea, destaca entre les bones pràctiques a nivell local la creació per part de la Generalitat de l'Oficina de Supervisió i Avaluació de la Contractació Pública.

El sistema de biblioteques de Catalunya ha assolit la xifra rècord de 25 milions d'usuaris, i s'han posat en servei quaranta-set nous centres en els darrers quatre anys. Els nostres museus i monuments reben 22 milions i mig de visites l'any. Properament s'aprovarà el Pla nacional de patrimoni 2015-2020 per reforçar aquesta font de cultura i de creació de riquesa. I després d'un gran esforç les grans infraestructures culturals de Catalunya han tornat a la sostenibilitat, garantia de futur.

No els canso més amb exemples concrets. Se'n poden afegir molts més, però del que es tracta és d'entendre que, malgrat les condicions adverses que ens frenen i ens limiten, Catalunya duu a terme un gran esforç per donar la volta a la situació.

L'explicació, segons el meu parer, és clara: Catalunya s'ha posat les piles. Hi ha ganes de fer coses, capacitat d'iniciativa, creativitat, talent i atractiu internacional pel país i per la seva capital, Barcelona; el teixit associatiu té força i capacitat de mobilització; els servidors públics, tant a nivell local com nacional, fan bé la seva feina, malgrat que les seves condicions laborals no s'han pogut mantenir fins ara en els nivells d'anys anteriors.

I el Govern de la Generalitat, com ara tindrà ocasió d'exposar, treballa a fons per acompanyar la recuperació del país i té molts projectes en marxa que poden ajudar a posar les bases d'un país nou i millor que l'actual. I si arribem a disposar dels instruments i dels recursos que tenen els països normals, no només podem edificar un país millor, sinó fins i tot un gran país. Tenim exemples, a la mateixa Europa, de nacions de la dimensió i de la demografia de Catalunya que s'han convertit en les economies més competitives del món, amb alts nivells d'ocupació i amb els millors indicadors de benestar de les societats més avançades. Catalunya, en igualtat de condicions, pot aspirar a ser un d'aquests països capdavaners, justos i d'alta qualitat.

En la tercera i penúltima part de la meua intervenció, descriuré alguns projectes en marxa o previstos que poden ajudar al progrés econòmic sobre bases més sòlides, al benestar social sobre bases més justes, a la qualitat democràtica sobre bases més sanes i a la preparació de futur de l'autogovern i de la funció pública sobre bases més fermes. Confio que l'exposició d'aquests projectes serveixi per enriquir el debat de demà amb els grups parlamentaris.

Dividiré aquests projectes en quatre grans àmbits. El primer, reactivació econòmica i creació d'ocupació de més qualitat. Pla de xoc pactat amb patronals i sindicats en el marc de l'Acord pel diàleg social permanent, en la seva vessant de reactivació de l'activitat productiva. Llei de formació i qualificació professional, ja

tramesa al Parlament fa pocs dies, amb l'objectiu d'integrar els sistemes de formació, apostar per la formació professional dual, a l'aula i a l'empresa, i adequar els perfils professionals a les demandes empresarials de feina. Subratllo que després de bastants intents és el primer cop que un govern aconsegueix tirar endavant un projecte d'aquesta complexitat i magnitud en l'àmbit de la formació professional. Llei d'ordenació del sistema d'ocupació i del Servei d'Ocupació de Catalunya, també tramesa al Parlament. Objectiu: modernitzar els serveis públics d'ocupació per ajudar a agilitzar i millorar la recerca de feina. També s'ha aprovat el Pla de desenvolupament de les polítiques d'ocupació 2014-2016, que concentra els recursos en els col·lectius amb més problemes d'inserció laboral. És a dir, es prioritzen les actuacions en les persones de més de quaranta-cinc anys –persones aturades, s'entén–, atur de llarga durada, persones que s'han quedat sense prestació econòmica, perceptors de la renda mínima d'inserció i persones discapacitades.

Menció especial mereix la millora de l'ocupació juvenil: el pla Inserjoves, de la Generalitat, ha constituït un valuós precedent per aplicar enguany i en els dos propers anys l'anomenada «iniciativa europea de garantia juvenil», que significarà per a Catalunya la disponibilitat de 165 milions d'euros per a mesures de contractació, formació i orientació de joves aturats o a la recerca de feina; en l'horitzó 2020 s'haurà arribat a disposar, per aquest programa d'iniciativa europea de garantia juvenil, de 220 milions d'euros per a Catalunya.

Posada en marxa de l'Estratègia industrial de Catalunya, en línia amb les directrius de l'estratègia Europa 2020; identificació, en aquest sentit, dels set sectors industrials prioritaris.

Campanya de regularització dels habitatges d'ús turístic. El juny d'aquest any s'havien regularitzat –són dades concretes– 33.553 habitatges i 207 establiments per part de la Generalitat de Catalunya, fet que suposa una regularització global de 197.619 places d'allotjament turístic.

Defensa legislativa i normativa del model de comerç català, amb la nova llei general de comerç que entrarà l'any que ve en aquest Parlament; el nostre model és més equilibrat i s'ha comportat millor durant els llargs anys de caiguda del consum que no pas altres models que diuen que estan més de moda.

Projecte de llei de cooperatives i foment de l'economia social i el treball autònom.

Projecte «Catalunya Emprèn», per estimular el caràcter emprenedor de Catalunya sobretot entre la gent jove.

Pla de política forestal 2014-2020, esperat des de fa més de deu anys. I també el nou Pla de gestió d'espais naturals. Estratègia d'aprofitament de la biomassa forestal i agrícola, ja definida i aplicant-se.

Intensa focalització de l'Institut Català de Finances en crèdit i aval a la petita i mitjana empresa i els autònoms, i transformació de l'ICF en banc públic de desenvolupament.

Procés de concentració i suma d'esforços dels centres d'innovació i transferència tecnològica, i gestió dels majors recursos que arribaran a Catalunya de la Unió Europea procedents de l'estratègia RIS3; es calcula un increment molt notable d'aquests fons per a innovació i tecnologia sobre l'etapa actual.

Programa de doctors industrials per aconseguir accelerar l'aprofitament de la recerca que es fa a Catalunya en creació de riquesa i producció industrial.

En el marc de la nova política agrària comuna –ja aprovada, per cert; gens satisfactòria per a Catalunya, hi he d'afegir–, increment de l'aportació de la Generalitat al Pla de desenvolupament rural 2014-2020 degut a la reducció de les aportacions de l'Estat. El cofinançament de la Generalitat, perquè en tinguin una idea precisa, passarà del 42 per cent al 50 per cent, fet que significa un enorme esforç del Govern a favor de la pagesia catalana, donada la gran fragilitat de les nostres finances públiques.

Projecte xarxa de fibra òptica de Catalunya, molt avançat, que connectarà 4.297 seus de la Generalitat, repartides en 712 municipis, per garantir una xarxa de connectivitat electrònica troncal del país.

Adjudicació abans de finals d'any del nou sistema T-Mobilitat, basat en la tecnologia *contactless*, que convertirà Catalunya en un dels territoris més avançats del món en informació, integració i gestió del transport públic.

Acabament de la línia 9 del metro en el tram entre Zona Universitària i Fira, a l'Hospitalet, amb l'extensió corresponent cap a Mercabarna, la ZAL –la zona d'activitats logístiques– del port de Barcelona i la T-1 de l'aeroport. Acabament també del perllongament dels Ferrocarrils de la Generalitat a Sabadell i Terrassa.

Continuació del sistema de regadiu Segarra-Garrigues, havent passat –també és una dada significativa– de nou-centes hectàrees de reg el 2010 a cinc mil hectàrees en l'actualitat, amb la previsió d'arribar a divuit mil hectàrees d'aquí a quatre anys. A banda d'aquest gran regadiu, hi ha en aquest moment seixanta-cinc altres actuacions a Catalunya en matèria de reg, disseminades per àmplies parts del territori.

Defensa del cabal d'aigua al delta de l'Ebre, davant l'ofensiva de l'Estat per alterar-ne les condicions mediambientals, contravenint, per cert, la legislació hidrològica europea.

Defensa del model català de pesca i aquicultura en la reforma de la política comuna de pesca, i execució del Pla de desenvolupament del litoral català.

Nou Pla per al dret a l'habitatge, dotat amb 480 milions d'euros fins al 2016, amb un eix social per ajudar a l'accés a l'habitatge per part de col·lectius amb més dificultats i amb un eix econòmic per ajudar a reactivar el sector de la construcció.

Projecte de llei de creació de l'impost als operadors de comunicacions electròniques, per destinar recursos a la indústria audiovisual catalana. En aquest sentit, l'experiència de l'impost sobre les grans superfícies i de l'impost sobre estades turístiques són dos bons pre-

cedents que reforcen, en aquests casos, el comerç urbà i la promoció turística del nostre país, amb resultats positius ben a la vista.

Finalment, destaco, en aquest àmbit de reactivació econòmica i creació d'ocupació, el nou paquet legislatiu, que ja està a informació pública, i, per tant, a poques setmanes de ser aprovat, de simplificació administrativa de la Generalitat i dels governs locals de Catalunya. Aquest paquet, aquest paquet legislatiu, suposa una nova ofensiva per descarregar el teixit productiu de tràmits burocràtics, per agilitzar procediments i per afavorir un clima d'iniciativa i de creació de riquesa a Catalunya. Aquest paquet legislatiu s'afegeix a les lleis òmnibus aprovades fa dos anys i al Projecte de Llei de les activitats d'espectacles públics i recreatives, aprovat ja pel Govern i orientat també a la simplificació i a la major agilitat.

Com poden comprovar, el Govern treballa a fons per impulsar el gran objectiu de la reactivació i l'ocupació. També treballem sense descans per impulsar projectes i consolidar programes de cara al benestar i justícia socials.

N'enumero uns quants: pla de xoc, un cop més pactat amb patronals i sindicats, en el marc de l'Acord pel diàleg social permanent, en la seva vessant de polítiques de protecció social; Pla de formació permanent del professorat 2012-2016, peça clau de l'ofensiva per millorar l'èxit escolar a Catalunya; suport escolar personalitzat aquest curs en 929 centres de Catalunya, centres escolars, i auditories pedagògiques aquest curs a noranta-sis centres a fi d'afavorir l'èxit escolar i reduir l'impacte de les diferències socioeconòmiques i culturals dels alumnes; major autonomia dels centres educatius, amb més capacitat de decisió dels directors i directores sobre la incorporació de professorat idoni per assegurar millor el projecte educatiu del centre; defensa ferma i a fons del model d'escola catalana, amb el català com a llengua vehicular, garantint també el ple domini del castellà i de l'anglès, i donant oportunitats per accedir al coneixement d'una segona llengua estrangera.

Volem una escola catalana amb alumnes trilingües, objectiu que requereix reforçar, a més a més, la formació lingüística del professorat i emetre, com s'està fent, programes en llengües estrangeres en els mitjans de comunicació públics, concretament audiovisuals. Un model, el nostre, garant de la cohesió social, amb resultats positius contrastats durant més de trenta anys, reconegut pel Consell d'Europa i emparat per la Llei d'educació de Catalunya, àmpliament consensuada en aquest Parlament en època del president Montilla, i, malgrat tot això, sistemàticament atacat pel Govern central.

Concertació amb les diputacions i amb el món local d'un programa per garantir el suport a les llars d'infants i el transport escolar no obligatori; un bon exemple de col·laboració institucional eficaç i de prioritització de programes de fort contingut social en època de severes restriccions pressupostàries que ha permès assolir fins i tot una millor taxa de cobertura en el cicle de zero a tres anys.

Increment, i ho subratllo, del Programa de beques menjador, amb gairebé setanta mil alumnes beneficiaris. Va ser un dels pactes de l'actual pressupost vigent per a aquest any 2014. Per primer cop s'ha establert un llindar per sota del qual tot alumne port tenir beca menjador.

Reestructuració de l'oferta universitària per adaptar-la a les demandes actuals; implantació d'un model català de personal acadèmic a les universitats, per tal de retenir i captar talent; model de preus públics a la universitat segons nivell de renda, i programa de beques de manera que es garanteixi la igualtat d'oportunitats i s'eviti l'exclusió per raons econòmiques.

Creació de l'observatori sobre els efectes de la crisi econòmica en la salut de la població, a fi d'anticipar-nos als problemes de salut de col·lectius més vulnerables; Pla integral per a l'atenció de les persones amb trastorns mentals i addiccions, en execució i recentment aprovat; Pla d'atenció als malalts crònics, que ha permès reduir en dos anys un 6 i mig per cent els ingressos hospitalaris d'aquests tipus de pacients; programa especial d'atenció sanitària per a més de 220.000 persones que quedarien excloses de l'assistència sanitària gratuïta segons les normes generades i aprovades per l'actual Govern central –ens en fem càrrec nosaltres–; digitalització del sistema públic de salut, és a dir, consolidació de l'ús de la recepta electrònica, implantació de la història clínica compartida i de la carpeta personal de salut, extensió de la digitalització radiològica i d'altres casos; nou Pla director de cirurgia cardíaca, que augmentarà fins a un 20 per cent aquests tipus d'intervencions, reduint un 35 per cent el temps d'espera d'aquesta cirurgia; circuit de diagnòstic ràpid de càncer, que ha permès augmentar un 34 per cent el nombre de pacients en els darrers quatre anys; Pla interdepartamental d'atenció i interacció social i sanitària, a fi de coordinar millor l'atenció al pacient que es dona a hospitals, centres sociosanitaris i residències especialitzades; pla estratègic del Consell Consultiu de Pacients per a la participació del pacient en el sistema sanitari de Catalunya; creació del consell de professions sanitàries, per impulsar la participació dels professionals.

Sobreesforç molt notable de la Generalitat per finançar la Llei de la dependència. La Generalitat –atenció a la dada– cobreix ja en aquest moment el 83 per cent del cost de la llei, quasi vint punts més que el 2008; l'Estat, que va aprovar aquesta llei, és l'últim de la cua a aportar recursos, fins i tot per darrere dels mateixos usuaris.

Sobreesforç molt notable de la Generalitat per finançar la viabilitat dels centres especials de treball per a persones discapacitades, havent de suplir les retallades, un cop més, de l'Estat en aquest àmbit.

Pla d'acció per a la lluita contra la pobresa i per a la inclusió social 2014-2016, amb 171 actuacions que inclouen les propostes sorgides concretament del Ple monogràfic del passat mes de març, i que hauria de ser la base per al futur pacte per a la lluita contra la pobresa, que els animo a acordar sense dilacions innecessàries.

Desplegament del Pacte per a la infància a Catalunya, destacant com a acció més recent l'atenció de lleure d'estiu en programes propis de la Generalitat a uns quatre mil nens i nenes de famílies més vulnerables, i increment del suport a les entitats de lleure per becar infants i joves en situació de risc. Pla d'actuació de polítiques de joventut horitzó 2016, de propera aprovació.

Pla de suport al tercer sector social, amb seguiment permanent per part del Govern; Programa d'intervenció integral contra la violència masclista, i conveni contra el tràfic d'éssers humans entre el Govern i les institucions competents. Elaboració del projecte legislatiu per a la no-discriminació per raó de religió, discapacitat, edat, origen racial o ètnic, identitat o orientació sexual. Aprovació del Pla de ciutadania i de les migracions, horitzó 2016, amb un procés participatiu que ha involucrat vuitanta-sis entitats.

Pla estratègic de l'esport escolar, Pla estratègic de l'esport universitari i Pla nacional de promoció de l'activitat física.

Aprovació del Projecte de Llei del voluntariat i del Pla nacional de l'associacionisme i el voluntariat 2014-2015. Aprovació dins d'aquest any del Pla d'atenció integral a la infància i a l'adolescència 2014-17, i constitució del Consell Nacional dels Infants i dels Adolescents. Nova Llei de suport a les famílies, per avançar en el reconeixement de les famílies nombroses i monoparentals.

Aprovació del Pla general de seguretat de Catalunya i elaboració del Projecte de Llei del sistema de policia de Catalunya, per tal d'integrar els actors de la seguretat en un marc funcional únic que ens faci guanyar eficàcia en els serveis de seguretat.

Pla de centres penitenciaris 2014-2020, per a la millor reinserció social i laboral, i dintre del qual s'ha posat en servei, fa poc, la nova presó de Figueres i l'any que ve la del Catllar, a Tarragona.

Pla d'equipaments judicials 2014-2020, aprovat d'acord amb la Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Com fàcilment es pot comprovar després del que he dit, el Govern actua amb una clara agenda de prioritats social, i, malgrat la limitació de recursos econòmics, que és la realitat que ens ofega, fem front a tots els reptes socials amb iniciativa, imaginació, concertació i sensibilitat.

Esmento, ara, alguns projectes i accions en l'àmbit de la transparència i qualitat democràtiques i el bon Govern. Desplegament de la nova oficina judicial per millorar la funció de jutges i magistrats i establir les tecnologies de la informació i la comunicació com a instrument principal de treball, ajudant a un model judicial més àgil i operatiu, malgrat les grans limitacions competencials que la Generalitat té en aquest terreny.

Impuls decidit de les cinquanta-una mesures que vaig proposar fa una mica més d'un any en matèria de transparència i regeneració democràtica, fruit del dià-

leg amb les principals institucions del país. Des d'aleshores s'han conegut nous casos d'irregularitats i de possible corrupció en el nostre país. Igual que aleshores, segueixo reafirmant el compromís inequívoc del Govern per eradicar la corrupció i instaurar les bones pràctiques en el conjunt de Catalunya i en particular en les seves institucions públiques.

S'ha creat el portal web sobre transparència, d'acord amb el paràmetres d'avaluació de transparència internacional. Amb la seva posada en funcionament el Govern ha aconseguit 100 punts, la màxima puntuació, sobre les sis àrees analitzades. El Govern lidera la llista feta pública per Transparència Internacional Espanya, que està basada en vuitanta indicadors. En l'anterior índex, publicat l'any 2012, el Govern català ocupava la desena posició –no la primera–, amb 78,8 punts en lloc dels 100 actuals.

Creació del Programa de polítiques de transparència, amb la finalitat de preparar i donar impuls al disseny d'una estructura que permeti realitzar la coordinació i l'assessorament especial en relació amb les polítiques de transparència. Donar publicitat a totes les retribucions dels càrrecs electes, alts càrrecs i assimilats, així com a la declaració de béns i patrimoni de tots els càrrecs electes en prendre possessió i en cessar, i també dels alts càrrecs.

Elaboració d'un codi ètic de conducta per a tots els càrrecs públics electes i designats i un codi de conducta i bones pràctiques per al personal al servei de l'Administració pública. També es planteja la creació d'un registre públic i un codi de conducta per a grups d'interès o de pressió. Creació i posada en funcionament del codi ètic de la Policia de Catalunya.

Creació de l'Oficina de Supervisió i Avaluació de la Contractació Pública, la qual ha merescut el reconeixement com a bona pràctica, com els deia abans, per part de la Unió Europea. La creació del Tribunal Català de Contractes del Sector Públic; aquesta actuació ha permès optimitzar els terminis per a la resolució dels recursos, incrementar la capacitat d'aquesta instància i incorporar-hi una visió específica dels tràmits de l'Administració local de Catalunya, mitjançant la designació d'un membre a proposta d'aquesta darrera administració local.

Per continuar avançant a nivell de transparència i contractació pública, el Govern impulsarà un projecte de registres, les bases per a l'elaboració d'un Projecte de Llei de contractes del sector públic de Catalunya, malgrat les nostres limitacions competencials en aquest terreny, i posarà a disposició dels ciutadans, via internet, informació sobre qualsevol contracte adjudicat o sobre la tramitació electrònica dels expedients de contractació.

En concret, i pel que fa al seguiment de la contractació pública, s'elaborarà un informe d'avaluació final de tots els contractes adjudicats, es subministrarà informació mitjançant el portal de la transparència sobre la contractació menor realitzada per totes les entitats del sector públic de la Generalitat, i es continuarà ampliant, amb la previsible incorporació d'ajuntaments importants, com el de Barcelona,

els òrgans de contractació que utilitzen la Plataforma de serveis de contractació pública, amb la finalitat que aquesta esdevingui el punt central d'informació de les licitacions de totes les administracions públiques catalanes. Actualment hi publiquen, en aquesta plataforma, les seves licitacions 980 òrgans contractuals, entre els quals 734 ajuntaments de Catalunya. Per tant, un gran esforç de modernització i transparència de la contractació pública a Catalunya. S'incorporaran també les clàusules socials en la contractació pública. Per primera vegada es disposarà de dades d'indicadors sobre el grau d'incorporació d'aquestes clàusules en els contractes de la Generalitat, de la mateixa manera que es disposa, ja, del test pimes, que té especialment en compte les necessitats d'aquestes empreses a l'hora de legislar.

Aprofito la conclusió d'aquest apartat per reconèixer la important tasca desenvolupada pel Parlament per a la imminent aprovació de la Llei de transparència i accés a la informació, que ens situarà al capdavant de l'Estat, també en aquest àmbit, en aquesta matèria d'alta sensibilitat i exigència ciutadanes, i per animar-los a tots –i animar-nos a tots, si cal– a dur a terme la mateixa bona tasca en la encara *non nata* llei electoral de Catalunya, igualment necessària i urgent.

Conclusió d'aquest apartat: l'actual Govern no solament està compromès amb la transparència i la regeneració i qualitat democràtiques, sinó que està desplegant una intensa agenda amb resultats tangibles, concrets i positius. I ho seguirem fent, perquè també en aquest àmbit la nostra determinació, i la meua, són grans.

Entro en la fase final de l'apartat d'accions i projectes, abans d'acabar la meua intervenció, amb unes reflexions sobre la consulta del dia 9 de novembre i el dret a decidir, i el moment polític que viu Catalunya. El darrer aspecte d'accions i projectes fa referència a l'autogovern i la funció pública. He avançat, fa una estona i ho confirmo ara, que el Govern preveurà de cara al 2015 el restabliment de la paga extra que el Govern espanyol va suprimir el 2012 i que el Govern de Catalunya no va tenir més remei que perllongar els dos darrers anys. Igualment s'està perfilant com restablir les condicions horàries i salarials dels interins. Aquest any, i d'acord amb el compromís assumit l'any passat en aquest mateix debat de política general, destinarem el que es recapti de l'impost de dipòsits bancaris a la mateixa finalitat de millorar les retribucions dels empleats públics de la Generalitat.

La previsió de recuperar la paga extra s'haurà de confirmar òbviament en el tràmit d'aprovació dels pressupostos per al 2015, aquesta propera tardor. Tot i que les finances de la Generalitat no milloren, i que, com ho he dit abans, l'obligació legal d'aprovar el nou model de finançament autonòmic per part del Govern central està sent completament ignorada, el Govern de la Generalitat vol que els seus servidors públics recuperin una part del poder adquisitiu que varen començar a perdre l'any 2010 per iniciativa del Govern del president Zapatero. El tema, com es veu, ve de lluny. Mantenir la supressió temporal de la paga extra només tindria sentit en un marc de sacrificis compartits

dins de l'Estat per controlar millor els dèficits públics. Com que no és el cas, i el mateix Govern central està molt lluny de demanar sacrificis semblants als seus empleats, no té sentit que a Catalunya mantinguem un sacrifici que no val per a ningú més.

S'estan elaborant quatre projectes de llei per part del Govern per millorar el funcionament de l'Administració de la Generalitat com a estructura d'estat que ja és i per construir un nou model de governança que sigui garantida de drets, deures i llibertats i que compti amb una base de valors sòlids i ètics: llei de l'acció exterior de Catalunya, en tràmit parlamentari; reforç del recinte de Sant Pau com a seu d'organismes i activitats internacionals; reforç de la capitalitat mediterrània de Barcelona i suport als Jocs del Mediterrani de Tarragona; completa del Codi civil català, en fase de tràmit parlamentari, també; i, molt important, desenvolupament de la hisenda pròpia catalana, com a més important i decisiva estructura d'estat pendent; un projecte que avança en la seva definició i execució i que espero poder debatre amb vostès en la sessió de demà.

Els he parlat, encara que sigui sintèticament, per no cansar-los en excés, de més de setanta projectes que estan en marxa, i n'hi ha molts més. I encara no els he parlat de la consulta. És a dir, el Govern està treballant amb empenta, idees i projectes en tots els fronts; no només en un de sol, com a vegades es diu amb manifesta mala intenció i faltant a la veritat. La meua intervenció d'avui, potser una mica excessiva en aquesta descripció detallada, serveix per il·lustrar aquesta afirmació: treballem en projectes en tots els fronts, i no només, com es diu amb mala intenció o faltant a la veritat, en un de sol, i ho estem fent amb capacitat de decisió retallada i recursos retallats, ho estem fent en aquestes condicions.

Senyores diputades i senyors diputats, després de trenta-cinc anys –que no són pocs– de pacte constitucional, que Catalunya també va fer i va promoure –ho recordo avui–, ens trobem en una via en la qual anem perdent instruments i recursos, és a dir, en una via morta, que no porta enlloc. La sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut, l'any 2010, va expulsar la majoria de la societat catalana del pacte i del consens constitucionals: *de iure*, encara hi som; *de facto*, molts, ja no. Resulta inversemblant, i alhora molt simptomàtic, que davant d'una situació com la que s'ha creat a Catalunya, l'Estat no hagi pres cap iniciativa política, ni una sola. Bé, una sí que l'ha pres: dir que no a tot, no a l'Estatut, no al pacte fiscal, no a la consulta.

Catalunya és, recordem-ho un cop més, el primer territori en contribució a la creació de riquesa, el segon en població i el de major projecció i atractiu exterior. Però quan una majoria aclaparadora d'aquest territori demana ser escoltada, se la ignora; quan demana votar, se la intenta silenciar.

La Catalunya que sempre... –i subratllo aquesta denominació, aquest concepte–, la Catalunya que sempre ha col·laborat amb Espanya i l'ha ajudat en els grans reptes que tenia plantejats, fossin la transició política,

o l'acord de la Constitució, o la lluita contra el terrorisme, o la incorporació a la Unió Europea i a l'euro, o a l'estabilitat dels seus governs, de diverses tendències, colors i ideologies, o practicant la solidaritat entre territoris, o, fins i tot, a evitar el rescat d'Espanya el maig del 2010... (*veus de fons*) –demà en parlarem, no es preocupin–, aquesta Catalunya, senyores diputades i senyors diputats, s'ha cansat del tracte de l'Estat. No s'ha cansat d'Espanya, com alguns diuen, s'ha cansat de l'Estat espanyol. Cada vegada hi ha més catalanes i catalans que han desconnectat d'aquest Estat, que ja no el veuen ni el senten com el seu.

Aquest cansament i aquesta desconexió es podrien expressar legítimament en forma d'emprenyament, però resulta que cada cop s'expressen més en forma d'illusió. Les manifestacions multitudinàries d'aquests últims anys que impressionen al món per la seva dimensió i pel seu civisme, ja no són només les del català empenyat, són sobretot les del català il·lusionat. Atenció, il·lusionat no vol dir sense problemes. Segur que moltes de les persones que varen sortir al carrer el darrer Onze de Setembre, i en anys anteriors, tenen problemes, o mancances, o fins i tot privacions, i algunes molt severes. I no cal dir decepcions, també de portes endins, dintre de la mateixa Catalunya. Segur que són persones que veuen les falles, les debilitats i els errors que es produeixen dins de Catalunya i dins de la política catalana; però són persones que també deuen creure que Catalunya té prou energia, prou empenya i prou talent per convertir-se en un país pròsper, benestant, equitatiu i d'alta qualitat democràtica.

Catalunya, amb els instruments i els recursos de què ha disposat, en general ha fet bona feina: tenim –i ara parlo de governs de diversos colors que hi ha hagut a Catalunya, òbviament; em refereixo als trenta i llargs anys– el millor sistema de salut d'Espanya i un dels millors d'Europa; disposem d'una xarxa d'universitats amb prestigi creixent i d'un sistema de recerca valorat i respectat arreu; el nostre model penitenciari és reconegut per la seva modernitat; el nostre model d'integració social i lingüística a l'escola és tingut per un bon referent a Europa; la força creixent de la nostra creativitat cultural i de la nostra cultura popular es fa més present al món sencer; la capacitat del nostre teixit associatiu per mobilitzar-se, pel voluntariat, per les donacions, per la prestació de serveis, és admirada fora de Catalunya i dintre de Catalunya; el talent individual i col·lectiu de Catalunya en el camp de l'esport, de la cuina catalana, de l'arquitectura, de la medicina, de la indústria i en tants d'altres és conegut i reconegut de manera creixent. En podria posar molts altres exemples.

Moltes persones veuen i creuen que amb més i millors eines Catalunya podria ser també un país millor. Els defectes els tenim, però les nostres possibilitats són molt més grans que els nostres defectes. Amb més i millors eines, és a dir, amb més capacitat de decisió i més recursos, aquest mateix Parlament –tots vostès– podria legislar i assignar pressupostos amb molta més incidència en la realitat del país i les vides dels nostres conciutadans.

Pot fer aquest Parlament lleis per gestionar els impostos que paguen els ciutadans i les empreses de Catalunya? Pràcticament no. Pot fer aquest Parlament una llei d'educació sencera, sense estar pendent del ministre d'educació de torn? No. Pot dissenyar un sistema de salut integral? No. Pot fer una reforma per recaptar el 0,7 per cent de l'IRPF destinat a finalitats socials? No. Pot fer una llei de mecenatge o de la propietat intel·lectual? Tampoc. Podem construir un model energètic propi? No. No cal continuar; la llista del que no podem fer és interminable, i vostès ho saben.

Dues coses són certes, malgrat tot, no les vull deixar de dir. La primera: que hi ha coses que és millor –i crec que ho acceptem molts– que es facin a nivell federal europeu, i més encara en la mesura en què el món es globalitza i que hi ha decisions que requereixen una visió més de conjunt i a una escala més gran; ho acceptem, i alguns ho defensem amb energia. La segona cosa que és certa és que la majoria dels catalans –i avui ho hem de reconèixer clarament– havíem pensat que allò que l'Estat espanyol es reservava per decidir a nivell central es decidiria comptant amb Catalunya, i no gairebé sempre contra Catalunya o al marge de Catalunya. Això és el que ha deixat de ser cert, com a mínim per a una part molt significativa de la societat catalana; no dic per a tota la societat –demà en tindrem segurament una prova en aquest Parlament–, però sí per a una part important de la societat catalana.

Espanya té una greu crisi constitucional, les fortes mobilitzacions a Catalunya en són l'expressió més evident. Segurament la crisi constitucional d'Espanya té accents diversos, que corresponen a motius també diversos, però l'accent més pronunciat, avui per avui, es diu Catalunya.

Davant d'aquesta situació, l'estratègia del Govern central és clara, diàfana: dir que no a tot, no fer re, fer por, utilitzar les lleis com a mur de contenció i no com a canal de solució, i altres coses que prefereixo no deixar per escrit en un discurs solemne, com aquest.

L'estratègia catalana també és clara: votar, decidir a les urnes, comptar vots per saber el pes de les majories i de les minories; dialogar sempre que hi hagi algú que vulgui seure a la taula per parlar; negociar els termes de la consulta si s'accepta el principi que el poble català ha de ser consultat. Això precisament és el que els diputats d'aquest Parlament varen oferir el propassat 8 d'abril a la sessió del Congrés dels Diputats, amb un altre no per resposta.

Es parla de xoc de trens. Perquè n'hi hagi caldria anar per la mateixa via –via única– i en direcció contrària, en sentit oposat. Però Catalunya i l'Estat ja van per vies diferents i en direccions diferents. En el fons no hi ha xoc de trens, hi ha allunyament dels trens, que és molt diferent.

D'aquí a pocs dies el Parlament de Catalunya aprovarà la Llei de consultes, sembla que per una molt àmplia majoria. Una vegada sigui publicada, convocaré la consulta per al 9 de novembre d'enguany, en base a la Llei que el Consell de Garanties Estatutàries ha dictaminat ajustada a l'Estatut i a la Constitució. El Go-

vern de la Generalitat organitzarà la consulta del 9 de novembre d'acord amb la Llei de consultes i el decret de convocatòria.

Com que a ningú se li escapa la gran complexitat i transcendència de les decisions a prendre, reitero en seu parlamentària el meu compromís de consensuar aquestes decisions amb les formacions polítiques a favor de la consulta. Aquest compromís posa l'accent en la necessitat del consens i la força de la unitat. Tots els que defensem la consulta en som igualment i directament responsables, d'aquest consens i d'aquesta unitat, i tots sabem que el consens –i la història ho demostra–, sobretot el polític, és com una figura de porcellana fina que cal saber cuidar amb delicadesa i maneres suaus.

Aprofito per recordar dues coses que em semblen pertinents en el moment en què ens trobem. Aquest Parlament es va constituir després de les eleccions del 25 de novembre de 2012 amb una àmplia majoria a favor de l'exercici del dret a decidir i amb un mandat clar del poble de Catalunya, majoria parlamentària que després s'ha vist ampliada amb la creació del Pacte nacional per al dret a decidir amb més de tres mil entitats que configuren aquest pacte. Estem complint el mandat del 25 de novembre del 2012 que ens varen donar els ciutadans i les ciutadanes d'aquest país; ni més, ni menys. Es pot criticar, fins i tot durament, que un govern i una majoria parlamentària compleixin el mandat rebut a les urnes per part de la ciutadania? El que estem fent, per tant, no respon a cap dèria ni a la bogeria d'uns pocs, sinó a la voluntat de molts expressada allà on té més valor: a les urnes.

La consulta del 9 de novembre –segona cosa a destacar i a recordar– no és jurídicament vinculant; té caràcter consultiu, d'acord amb la llei que l'empararà. És evident que té conseqüències polítiques, i no pas menors; però les conseqüències són polítiques, i la tasca dels bons polítics és soldar la legitimitat amb la legalitat.

També vull recordar, encara que sigui una obvietat, que la consulta no s'ha fet, el resultat no és conegut. Tenim una pregunta, una data i un procediment legal àmpliament acordats, però en desconeixem la resposta. I la resposta ja no és decisió nostra. Era decisió nostra posar-nos d'acord en la data, era decisió nostra posar-nos d'acord en la pregunta, era decisió nostra posar-nos d'acord en els instruments i procediments a utilitzar, però la resposta no és decisió nostra, correspon a cada ciutadà que pugui votar i vulgui votar. I cada vot val el mateix –una altra obvietat–, és la grandesa de la democràcia. Els encerts i els errors passen a ser, en aquest cas, de tots.

Tal com es va acordar a la pregunta doble, hi ha tres opcions. Mantenir l'*statu quo* actual –recordo que aquesta és una opció que ja està incorporada, per als que la vulguin defensar. Segona opció, una transferència gran de poders dins del marc de l'actual Estat –és la primera part de la pregunta. Es pot formular d'altres maneres, d'acord, però el fons és aquest: transferència gran de poders dins de l'Estat espanyol actual; això hi és, es pot defensar també aquesta posició. O un estat

independent per a Catalunya, que és el que ens reclama una part significativa de la societat catalana; no sabem quanta, perquè els vots només es poden comptar a les urnes. Però les tres opcions hi són.

No els recorda, aquesta situació que tenim, al que inicialment plantejava el primer ministre escocès abans de tancar l'acord amb el Govern britànic que va portar a la formulació d'independència, sí o no, que és on són ara Escòcia i els britànics? A Catalunya ho tenim formulat amb les tres opcions, i la partida s'ha de jugar, i no té les cartes marcades: decideixen les urnes, decideix la gent.

Per això els animo, als favorables i als contraris, si s'entén bé aquest concepte, a defensar cadascú la seva posició. N'hi ha tres de possibles. El que no s'entén és que, quan hi ha un parlament constituït amb un mandat clar per part de la ciutadania per votar, es negui que puguem arribar a votar o es posin obstacles perquè puguem votar. Hauria de ser el més normal del món, i, a partir d'aquí, les cartes sobre la taula sense marcar, que cadascú defensi la seva posició, que la defensi amb l'energia que calgui, amb la convicció que calgui, amb les conseqüències que pertoquin, i és a les urnes on s'ha de decidir quina és l'opció que majoritàriament la societat vol adoptar.

Abans d'acabar voldria compartir amb vostès una darrera reflexió. Confio que el 9 de novembre es podrà votar amb plenes garanties democràtiques i que, per tant, el resultat podrà ser llegit amb nitidesa i democràticament acceptat per tothom. A finals d'aquest any –els ho recordo– arribarem a la meitat de l'actual legislatura, que va començar a finals del 2012, i si es pot m'agradaria acabar-la quan toca, és a dir, a finals de l'any 2016. Dic «sí es pot», i a mi m'agradaria que es pogués, i com que m'agradaria que es pogués ho vull compartir amb vostès en un debat solemne de política general, perquè s'entengui quina és la intenció real de l'actual Govern i del president. Però el «sí es pot» demostra una cosa: que, tot i que està sobretot a les meves mans, vostès han d'entendre que no només està a les meves mans, ha de poder ser així, i perquè pugui ser així s'ha de votar el 9 de novembre i amb plenes garanties democràtiques.

Que el 9 de novembre es pugui votar amb plenes garanties democràtiques és bo per a Catalunya, és bo per a la democràcia, és bo –deixeu-m'ho dir així– per a les persones de més edat, perquè podran veure que els sacrificis de molts anys a les fosques han donat pas a una llum nova, i és bo per a les persones joves, perquè sabran que són protagonistes reals i tangibles del futur del seu país, un futur que podran construir a la seva manera, i potser millor del que hem sabut fer els seus pares.

Votar el 9 de novembre amb garanties democràtiques també és bo per a Espanya. Potser aquesta afirmació els sorprendrà, però la reitero: votar el 9 de novembre amb garanties democràtiques també és bo per a Espanya. Significaria que Espanya enterra definitivament la vella Espanya per redescobrir-se tal com és realment: plurinacional. De cop, Espanya apareixeria com un país d'alta qualitat democràtica, tolerant,

capaç d'escoltar i de resoldre democràticament allò que és sobretot un repte democràtic. Quants espanyols no voldrien un estat així? Auguro que en aquestes condicions la negociació post 9 de novembre, fos el resultat que fos, seria molt més serena, constructiva i positiva.

Votar el 9 de novembre també serà bo per a Europa, aquesta Europa amenaçada pel populisme, la xenofòbia i el fanatisme egoista. Aquesta Europa necessita posar en valor els moviments inspirats en la democràcia, el civisme i l'esperit constructiu i solidari. És exactament el cas de Catalunya.

Acabo donant les gràcies per la seva atenció i la seva paciència. He intentat traslladar quatre missatges principals. Catalunya se'n comença a sortir –el primer–, malgrat les dificultats que moltes persones encara pateixen. Segon, les finances públiques catalanes estan greument amenaçades i s'esgoten els marges de maniobra per prendre decisions i, malgrat tot, el Govern treballa en tots els fronts per aixecar el país i té molts projectes en marxa o en cartera. Tercer, la determinació amb el dret a decidir i la consulta és molt

ferma, el full de ruta està traçat per fer-la i per fer-la bé. I quart, la determinació del Govern per instaurar a Catalunya un sistema de bones pràctiques general, lluitar contra les irregularitats, vingui d'on vingui, les faci qui les faci, i contra la corrupció, vingui d'on vingui, la promogui qui la promogui, és també una determinació clara i evident.

Moltes gràcies per la seva atenció.

(Aplaudiments.)

La presidenta

La sessió es reprendrà demà a les nou del matí amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris. Començarem per la intervenció de l'honorable senyor Oriol Junqueras, president del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a tres quarts de sis de la tarda i quatre minuts.